

שִׁילָת
AD
C E L E B R A N D A.
S O L E N N I A
QVIBVS
AVCTORITATE CAESAREA ET REGIO - ELECTO-
RALI SAXONICA
DVO
PIETATE , DOCTRINA ET VIRTUTE ORNATISSIMI
VIRI
S. THEOLOGIAE LICENTIATI
DIGNISSIMI
IN TEMPLO OO. SS. ACADEMICO
S. THEOLOGIAE DOCTORES

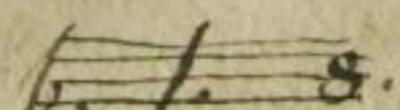
CREABVNTVR
MAGNIFICVM ACADEMIAE RECTOREM
ILLVSTRISSIMOS COMITES ET PERILLVSTR.
BARON. ACADEMIAE PATRES , COLLEGIORVM
DOCTORES ET ASSESSORES, VÉRBI DIVINI MI-
NISTROS, CIVES ET LITTERATOS
OMNI QVA PAR EST OBSERVANTIA
ET HUMANITATE INVITAT

IO. GEORG. ABICHT

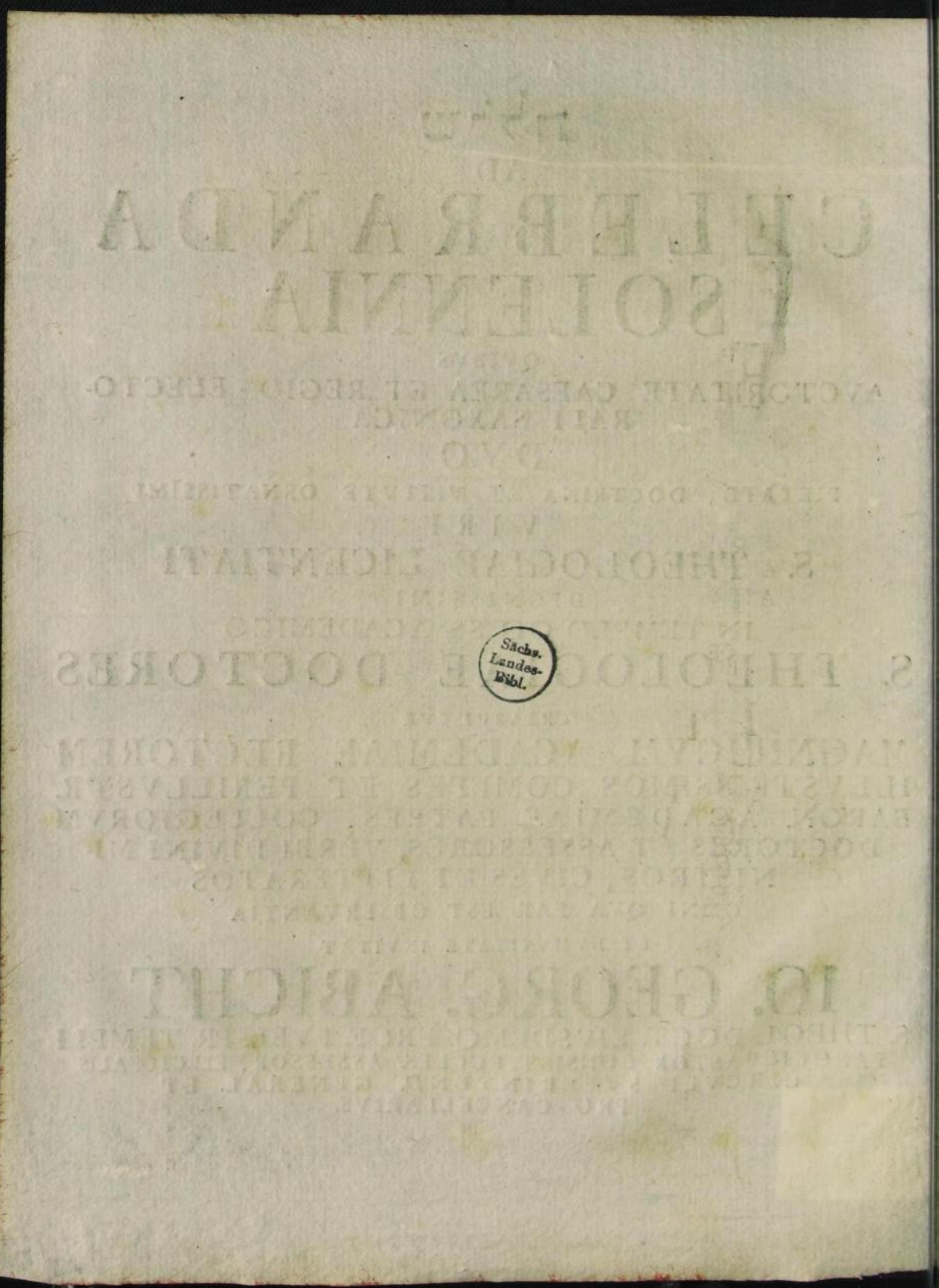
S. THEOL. DOCT. EIVSDEMQ. PROF. PVBL. PR. TEMPLI
PAROCH. PASTOR, CONSIST. ECCLES. ASSESSOR, ELECTORALIS
CIRCVLI SVPERINTEND. GENERAL. ET
PRO - CANCELLARIUS.

Coll. diss. A
141, 11

4.
de remedius contra infideles.

Diss. A. 141. (II).

cclesiam Christianam nostris temporibus ab infidelibus reuelationis sacrae contemptoribus magnopere affligi & turbari, plurimi fideles ecclesiae ministri & veri Christiani confitentur & conqueruntur. Reuelatae religionis contemptores variis methodis vtuntur, quibus veritates reuelatas subruere conantur. Quidam aperto marte eas impugnant; quidam fundamenta eius bene posita & firmata, opinionibus obscuris & fallacibus inuertere laborant. Fuerunt quidam, qui expressis verbis negarunt, in Mosis libris contineri vaticinia, quae Christum mundi redemptorem praedicerent & describerent, opinantes, vaticinia illa esse de aliis hominibus intelligenda & iam dudum in V. T. impleta. Vnde euidenter sequitur, scriptores N. T. verum Mosis sensum ignorasse, & eius verba suo faltem scopo accommodasse. Fuerunt alii, qui veros sensus historicos negare, & in figuras & allegorias conuertere annisi sunt, eo scopo, vt verum & diuinitus inspiratum sensum auferant, & alium fictum in eius locum

A 2

sub-

substituant. Sunt alii, qui ficta mundi machina aetiones hominum liberas, necessarias vel certas faciunt, docentes, omnia in mundo contingere, uti motus in horologio; ex quo necessario sequitur neminem esse, qui plus boni vel plus mali efficere possit in mundo, quam quod in machina mundi praestabilitum est; quae opinio non solum libertatem hominis destruit, sed & leges, promissiones & comminationes, praemia & poenas tam huius, quam futuri seculi reddit prorsus inutiles atque inanes. Sed fuerunt etiam fideles ecclesiæ doctores, qui hoc fictum systema accuratius inspexerunt, eiusque errorem detexerunt. Surrexerunt alii, qui arrepto Christianismi pallio se contexerunt, & reuelatam religionem professi sunt; sed cum doctrinam suam explicare & sententias suas enarrare ceperunt, praecipuum eorum dogma fuit: doctrinas & leges morales, quæ in scriptura sacra continentur, quaeque ex rationis principio deduci possent, esse veras; reliquas vero rationi incognitas esse superfluas, superstitiones, & ex religione remouendas. Et hi sunt, qui negarunt, Deum tulisse leges positivas vniuersales, opus satisfactionis Christi esse necessarium, Trinitatis mysterium esse reuelatum, & alia plura. Ut vero speciem aliquam p[ro]ae se ferant, dicunt, Deum immutabilem, legi naturæ non posse aliam nouam reuelationem superaddere: neque eam esse necessariam, quia simplicissimi homines sua officia naturali lumine cognoscere possunt; & superfluum esse, ut in publico conuentu ab ordinario Ecclesiae ministro erudiantur. Aliae sunt quam plurimæ opinions ex ignorantia & cæcitate infidelium promanantes, quas omnes recense-

CONTRA INFIDELES. 5

censere praesens occasio non concedit. Animum potius ad remedia vertam, quae infidelitatis defensoribus opponenda sunt.

I.) Primum medium, quo infidelium conatus irriti redduntur, est cura fidelibus pastoribus iniuncta, ut oves Christi ad salutaria pascua ducant, lupos ab iisdem arceant, & eorum insidias detegant. Erasmus dixit: *Officium pastorale in hoc situm est, ut primum reuellat ab animis auditorum prauarum opinionum radices, malaque dogmatum impiorum semina, unde pullulant fructus acerbi; ac malo fundamento superstructum aedificium demoliatur.* Zizaniam enatam dissipet, structuram male coepitam disperdat, proque reuulsis & erutis inserat bonam plantationem, & structuram erigat. Erasm. Ecclesiast. lib. I. p. 659. Tom. V. Oper. S. Paulus iniungit pastoribus, *ut abhorrentur in doctrina sana & contradicentes arguant.* Til. I. v. 9. Sana doctrina non solum morbum remouet, sed & sanitatem restituit. Redargendi sunt contradicentes, quia sunt friuolarum & vanarum opinionum assertores & mentium deceptores, qui mentes fidei nutrimentis spoliant, & se, aliosque seducunt. B. Chemnitius de peccato orig. Cap. VI. p. 224. scribit: Ελέγχειν, i. e. vanitatem & falsitatem obiectionum detegere, & conuincere, & επισομίζειν, significat, tales refutationes proferre, ut aduersarius, quod specie aliqua contradicat, non babeat. Illa autem praestare non possunt, nisi cognitis argumentis aduersariorum, & notatis fontibus solutionum. Bene Innocentius Decret. P. I. Distinct. LXXXIII. Can. III. *Error, cui non resistitur, approbatur, & veritas cum minime defensatur, opprimitur.* Negligere quippe, cum possit deturbare peruer-

sos, nihil aliud est, quam fouere. Nec caret scrupulo societatis occultae, qui manifesto facinori definit obuiare. Qui vero errantibus saltem contradicunt, vel nullas vel ineptas rationes opponunt, parum proficiunt, & bonam causam magis corrumpunt.

2.) Secundum remedium in refutatione infideliū necessarium, est, vt opinioneſ & controuerſiae, quas mouent infideleſ, ſollicite conſiderenrur, cognofcantur, diuidenrur. Sic enim apti & inſtruēti ſumus ad eas ſolide refutandas. Veritatem diuinam licet euidentes ſint, ab impio tamen homine exigua ſcientia inſtruēto poſſunt obſcurari, & in dubium vo- cari, maxime coram ſimplicibus hominibus. Tali in caſu neceſſe eſt, vt miniſtri eccleſiae eiusmodi opinioneſ reēte intelligant, ſi prolatas opiniones retundere & reiicere veſint. Quodſi omittatur, crenſit impiorum hominum vanitas, qui ſibi aliisque perſuadent, ſe pollere p̄ae aliis peculiari penetrationiſ dono, quo ſimpliciores animos attraheunt & decipiunt. Quiuſ Christianus paratus eſſe debet ſemper ad deſenſionem omni, qui rationem ſpei, quae in nobis eſt, petit. I. Pet. III. v. 15. Quanto magis eccleſiae miniſter inſtruētuſ & paratus eſſe debet ad refellenda ea, quibus ſpes noſtræ ſalutis dubia & infirma redditur & obſcuratur. In primis contradictioneſ, quas infideleſ in V. & N. Teſtamento inueniſſe praetendunt, ſunt conſiderande & reſoluenda. Pari modo obiectioneſ, quae contra S. Scripturae diuinam auſoritatē proferuntur, & quae eandem falsitatiſ coarguunt, quales infideleſ hoc & praecedenti ſeculo varias mouerunt, ſed etiam ab Eccleſiae miniſtriſ eruditis refutatae ſunt, diligenter le- gendaे

genda, & intelligenda sunt, hae enim refutationes rationes suggestur, quibus infidelium obiectiones eneruantur. Qui praeterea scripturam S. diligenter legunt, nexusque sententiarum cognoscunt, facile rationes inuenient, quibus sapientia, bonitas, & iustitia Dei, quae ex dispensatione gratiae erga genus humanum elucescit, vindicatur. His praesidiis imprimis ministri instructi sint, qui in urbibus maioribus, in quibus illud malum frequenter serpit, officio sacro funguntur.

3.) Pro concionibus non solum moralia, sed etiam dogmatica sunt proponenda, ne populus fidelis in opinionem incidat, religionem Christianam saltem moralia comprehendere. Sunt infideles, qui candidatis ministerii suadent, ut leges morales & virtutes saltem inculcent auditoribus suis. Et hoc ea ratione faciunt, quia putant, leges morales, ex ratione cognitas, & in sancta reuelatione denuo publicatas, veram constitueret religionem; mysteria vero ipsumque redemptionis opus non pertinere ad eam. Sed qui hoc statuunt, generi humano fontem omnis solatii, sanguinem Iesu Christi occludunt, & Iustificationis doctrinam ex religione auferunt, vitaque aeterna, quam fide consequimur, priuant, quia nullis operibus peccata expiare possumus. Moralis quoque doctrina secundum reuelationis principia est proponenda. Sunt infideles, qui putant, carnales cupiditates esse naturae humanae impressas, nec posse criminales fieri, si modo ad propagationem & conseruationem generis humani intendantur. Vid. *Christianismum tam antiquum, quam mundus est.* p. 345. Hanc opinionem fouent infideles, seque felices existi-

existimant, quamdiu illis cupiditatibus fruuntur. Sed necesse est, ut publice declaretur, eiusmodi commercium carnale extra statum matrimonii, in oculis Dei esse criminale: Sanctus enim Paulus nobis praecipit Hebr. XIII.v. 4. *Honorabile coniugium sit in omnibus & torus impollutus; scortatores & adulteros judicabit Deus.* Illud infidelium principium non solum religioni, sed etiam statui publico est noxium. Per indulgentiam enim impudicitia radices agit, et plures iuuenes nobiles & ad praeclara natos eneruat, ad generosas & laudabiles actiones ineptos reddit, impeditque, ne ad officia praeclara & gloriam adscendant, quam naturae donis consequi potuissent. Reliquos iuuenes impudicitia reddit ad profesiones incapaces, qui tandem conscientia remota in furta, latrocinia, nefariaque scelera ruunt.

4.) In maioribus ciuitatibus, in quibus librorum & mercium sunt commercia, verbi ministri in primis vigilant, ne incredulitatis dogmata propagentur. In istis locis plerumque incredulitatis principia disseminantur, ab aliis recipiuntur, & in alias urbes transfruntur. Consultum ergo videtur, vt non solum pastores urbani, sed & vicini, coniunctis viribus, sermonibus & scriptis imminentia infidelitatis principia examinent, damnum eorum & falsitatem ostendant, & solidis rationibus refutent.

5.) Viris quoque in auctoritate constitutis & Christianae religioni sincere addictis indicanda est pernicies, quae ex incredulitatis principiis redundat in ecclesiam & rempublicam; qui rectius informati consiliis, monitis & exemplis suis aduersariis illis resistent, & dubitantes in veram viam reducent.

Spem

Spem concipimus certissimam, Deum benignissimum religionem suam esse conseruaturum, quia promisit; sed nostri etiam officii est, laborare, & nihil eorum omittere, quae nobis a Deo mandata sunt, maxime hoc tempore, quo insultus infidelium crebriores & apertiores sunt.

6.) Cura quoque scholarum pastoribus est iuncta, in primis earum, in quibus praecipua religionis capita iuuenibus traduntur, in harum salute pastores magnam curam defigant. Scholae sunt antemurale contra infidelium insultus. Si enim mali impetus iuuenum, cognitione salutari, & sensu suorum officiorum reprimantur, & ad agnitionem iustitiae diuinae & iudicii extremi ducantur, haud facile noxiis infidelium opinionibus aures praebebunt. Hae bonae impressiones custodiunt eorum innocentiam & virtutem contra corruptionis laqueos, eosque disponunt ad auscultationem piorum discursuum & lectio- nem librorum bonorum per totam vitam utilium. Qui scholas fastidiunt & negligunt, portam incredulitati & impietati aperiunt. Scholae, quae prouidentia diuina erectae sunt, impietatis & incredulitatis incrementa supprimunt. Necesse ergo est, ut scholae prudenter conserventur, visitentur, & progressus, quos faciunt iuuenes in pietate, sollicite obseruentur.

7.) Qui pastores felices pietatis progressus optant, caute quoque studeant suum characterem conseruare vita pia & exemplari integrum. Mente semper recolamus, nos esse ministros Jesu Christi iusti & benigni, separati a mundi negotiis & celebrazione cultus diuini addictos; & caueamus, ne quicquam faciamus, quod nostra sancta vocatione sit in-

B

dignum

dignum; sed magnopere laboremus, ut gregibus nostris temperantiae, pietatis, charitatis exemplo praeamus. Nostra bona conuersatio disponit auditores, ut sibi persuadeant, nos non solum pietatem docere, sed quoque exercere. Si vero auditores bonam doctrinam audiant, & malam vitam videant, parum aedificatur, plus destruitur. Nostra mala vita inspirat auditoribus cogitationem, nos ipsos non credere, quae praedicamus, quae cogitationes verbi diuini efficaciam impediunt.

8.) Obseruent etiam reuelatae religionis cultores, infidelitatis patronos proferre in suis discursibus voces sensu & ideis vacuas, quales sunt *necessitas*, *casus fortuitus*, *anima vniuersalis* & similes. Haec vocabula sensu & idea carentia reducantur ad qualitates occultas, & ostendatur eiusmodi vocibus infidelium ignorantiam tegi. Si enim istas voces tanquam principia assumas, & ex iisdem nouam creationis speciem deduxeris, facili negotio ostendes, nihil esse omnium rerum creatarum causam efficientem, quod quam insipidum? Si vrgeant, illas voces denotare aliquod agens, quod omnium rerum causa est; necesse est, ut fateantur, illud agens continere omnes perfectiones, quas nos Deo tribuimus. Hoc modo cognosces infidelitatis fautores obscuris suis locutionibus, vel nihil dicere, vel idem fateri, quod negant, quae magna est mentis caecitas.

9.) Doctrina quoque de anima recte est percipienda, infideles enim plura de anima loquuntur, eamque substantiam a materia & motu distinctam negant, putantque, eam post corporis solutionem non subsistere. Sed quicquid dixerint, nunquam probabunt,

bunt, attributa, quae nos animae adscribimus, esse corporis modificationes. Vnde apparet, necessario admittendum esse quoddam ens percipiens, intelligens, vel cogitans. Quare etiam omnes sapientes interque eos viri ingenii acutissimi, animam semper habuerunt pro substantia subsistente. Cognouerunt enim prudentes, homines esse obligatos, ut secundum certas leges viuant, & post mortem praemia vel poenas expectent, quod saepius & solide rationibus evidenter est euictum.

10.) Sciant quoque religionis defensores, quae ratione res existentes ad Deum, causam primam reducantur. Infideles enim viam causalitatis obscurare student. Dicunt: certum est, nos existere, sed ne scimus, vnde sit nostra existentia. Videmus quoque, extra nos plures res existere, sed ignoramus, quae causa eas ad existentiam perduxerit; non statim sequitur, res existentes ab ente perfectissimo esse productas, naturalis enim rerum cursus nos docet, non necessarium esse, ut hoc statuatur.

Sed quaeramus ex iis, vtrum verisimile sit, essentias rerum esse aeternas, & propria virtute inuenisse viam ad existentiam, quod volunt Stratonici; an vero verisimilius sit, esse ens perfectissimum, quod essentias rerum pro arbitrio statuit, easque ad existentiam perduxit. Posterius omnes generis humani sapientes approbarunt. Cursus rerum naturalis in hoc vniuerso nos clare docet, esse aliquem supremum Dominum, qui cuncta gubernat. Nostrae facultates mentis ita dispositae sunt, ut lubenter fateamur, hominibus praescriptam esse legem, secundum quam viuere possunt & debent. Nec abhorret mens no-

stra ab hac sententia, pios, qui bene vixerunt, a summo & benignissimoente expectare praemia, & impios, qui male vixerunt, merito metuere promeritas poenas. Ex his rationibus mentis nostrae facultates agnoscunt, exspectant & metuunt rerum omnium potentissimum conditorem, & benignissimum remuneratorem, & iustum iudicem.

II.) Sciant praeterea fidei defensores, duas esse incredalitatis causas, quae accurate consideratae, duo sunt praeiudicia ; altera est metus poenae ; homines metuunt extremum iudicium, noluntque de vita sua acta coram Deo rationes reddere, hinc optant, & sibi tandem persuadent, nullum esse iudicem universalem post mortem. Altera est prae sumptio maioris penetrationis, & iudicii acuminis. Putant se esse spiritus fortes, qui naturam rerum profundius inspiciant & hominum vulgarium praeiudicia abiificant. Hac vanitate inflati suis affeclis donum maioris penetrationis adscribunt, reliquos vero tanquam stupidos contemnunt. Tantum abest, ut eorum opinionibus maiorem veritatis efficaciam vel euidentiam attribuas. Nostri enim, quod veritatis euidentia & efficacia sit in veritatibus reuelatis maxime conspicua ; quippe quarum effectus sunt maxime mirabiles. Neque existimemus, ideam Dei infidelium rationi esse obscuram ; quidam enim libenter in explicatione rerum naturalium Deum admittunt, eique perfectiones attribuunt, sed cavent, ne inspectio & cura rerum humanarum ipfi adscribatur. Infidelium opiniones animis hominum nullam reddunt tranquillitatem. Mortis metus manet in omnibus hominibus, sciunt se esse morituros. Metus futuri status & iudicii diuini aggrauat metum

tum mortis, & in Dei contemptoribus & sceleratis metus est prorsus terribilis. Non sanatur anxia conscientia, si dixeris, nullus est post mortem status futurus. Deus enim, qui homines rationales creauit, & ad leges obligauit, eosdem resuscitabit, iisque praemia vel poenas distribuet. Ipsi infideles, conscientiae mortuus sentiunt, licet sibi velint persuadere, nullum esse boni & mali discrimen, nullasque post mortem poenas & praemia. Hae opiniones non efficiunt, ut conscientia conticescat. Recordatur enim semper facinorum suorum cum maximo terrore, & nullum superest effugiendi medium, quam eiusmodi meditaciones & discursus abrumpere & euitare, quod experientia testatur. Sic conscientiae ictus mysterium supremi iudicis indicant. Infideles mirabiles sunt opinatores; hodie dicunt homines viuere in statu naturae, h. e. esse bestias, quae noctu dormiunt, & mane ad rapinam ex-eunt. Sequenti die infideles laudant suas bestias, quod ratione sint praeditae, in societate viuant & perpolitae sint. Tales contradictiones in ore infidelium & spirituum fortium sunt frequentes. Infideles plerumque sunt homines leuioris animi, quorum affectus fortes & imaginatio viua superat iudicium.

Plura sunt media, quae impugnandae infidelitati inseruiunt, quae vero hac occasione proferre non licet. Hoc firmum & certum est, puram & veram religionem non solum infidelium conatus reprimere, sed etiam regimina publica protegere & adiuuare, in Cod. Theod. lib. XVI. Tit. II. Imperator dicit: *gaudere & gloriari ex fide semper volumus, scientes, magis religionibus, quam officiis, & labore corporis, vel sudore nostram rempublicam contineri.* Rerumpublicarum gubern-

bernatores lubenter confitentur, se a benignis Dei manibus accipere auxilia & vires: religionem reddere ministros aptos, ut suis officiis bona conscientia fungantur, & inspirare inferioribus prompta obsequia. Gubernacula feliciter tractantur a viris idoneis, idoneitatem vero reddunt virtutes. Iustitia religioni arête adiuncta est, ut nulla sit iustitia sine religione. Iudices non homini iudicant, sed Iehouae, qui est cum illis in causa iudicii, 2. Chron. XIX. v. 6. Abusus & contemptus legum, est causa communis miseriae. Pietas, qua iudices student Deo placere, aliis inspirat feruorem recte agendi. Sciunt enim, quid nobile & quid diuinum sit. Qui iustitia delectantur, adsuescunt bonis actionibus, ex iis colligunt experientiam, & per experientiam prudentiam; conscientia, quae veretur a recto discedere, excitat diligentes circumstantiarum obseruatores, qui ab omnibus magni aestimantur. Ignorantia itaque est ex iuniorum animis expellenda, & vera pietas iis inserenda, quod officium scholarum praeceptoribus, ecclesiarum pastoribus & Academiarum Doctoribus incumbit. Horum scientia & eruditio ad normam officiorum est mensuranda. At quanta esse debet scientia, quae infidelium tenebras dispellat? Luminis naturalis cultura, dogmatum & legum scripturae cognitione, antiquorum canonum lectio, constitutionum sincerorum temporum euolutio, veterum sententiarum memoria, aliaque plurima necessaria sunt, ne officiis suis desint. Sed quid prodest multa scire, & charitate carere? Et quid emolumenti habet Ecclesia Christi ex sufficienti doctrina, sine diligentia ea exequendi, quae nostri sunt officii? Ad hanc obligat nos promissio

CONTRA INFIDELES. 15

sio, quam in ordinatione nostra Deo fecimus. Obstringimur Apostolorum exhortationibus & Prophetarum comminationibus. Paulus praecipit: *Attendite vobis ipsis, & toti gregi, in quo vos Spiritus S. posuit Episcopos ad pascendum Ecclesiam Dei.* Act. XX. v. 28. Et sanctus Ieremias cominatur: *Vae pastoribus perdentibus, & dispergentibus gem pascui mei, dixit Iehova. Ego visitabo super vos malitiam operum vestrorum, dixit Iehova.* Ier. XXIII. v. 1. 2. Eo tendunt Academicorum Doctorum curae & labores, ut instruant promtosque reddant & ornent viros iuniores & vegetiores, qui in decessorum Ecclesiae Doctorum officia succedant, neque Satanae insidias, neque mundi malitiam & fraudes, neque infidelium technas metuant, sed onera pastorum subeant, humeris etiam robustissimis tremenda. Tales sunt, quos hodie solenniter sistimus, quosque antiquis piis & innocentibus ceremoniis, more Academiae nostrae conuento probe examinatos, legitimos verosque Ecclesiae Doctores de Ecclesia Iesu Christi optime meritos proclamamus

DEO CLEMENTER IVVANTE
AVSPICHIIS
SERENISSIMI AC POTENTISSIMI PRINCIPIS
ATQVE DOMINI
DN. FRIDERICI AVGVSTI
REGIS POLONIARVM, MAGNI DVCIS LI-
THVANIAE CETERA, DVCIS SAXONIAE, IVLIAE, CLI-
VIAE, MONTIVM, ANGRIAЕ, WESTPHALIAE, S.
ROM. IMPER. ARCHI-MARESCHALLI, ET ELECTORIS,
LANDGRAFII THVRINGIAE, MARCHIONIS MISNIAE ET
VTRIVSQVE LVSATIAE, BVRGGRAFII MAGDEBURGENSIS,
COMITIS PRINCIPALI DIGNITATE HENNEBERGICI, CO-
MITIS MARCAE, RAVENBERGAE, BARBY ET HANO-
VIAE, DOMINI RAVENSTEINII, DOMINI AC NV-
TRITORIS NOSTRI LONGE CLEMENTISSIMI

Rectore

16 REMEDIA CONTRA INFIDELES.

Rectore Academiae Magnifico

Viro Consultissimo, Amplissimo atque Excellentissimo
DN. IOHANNE GODOFREDO KRAVSIO

I. V. D. Digest. Infort. ac Nov. P. P. Curiae provincialis, Scabinatus, &
Facult Iurid. Iudicij item provincialis infer. Lusat. Assessore.

Procancellario Me

IOANNE GEORGIO ABICHT

S. Theol. D. & P. P. prim. Templi Paroch. Pastore Eccles. Consist.
Assessore, & Circuli Saxonici Superint. Gener.

A quo potestatem renunciandi accipit

Promotor

Vir Summe Reuerendus, Magnificus & Excellentissimus

DN. IOHANNES CASPAR HAFFERVNGIUS

S. Theol. D. & P. P. Ord. Aluminorum Electoralium Ephorus
qui Die VI. Iulii An. MDCCXXXIX. in Templo ad Arcem Academic

Viros duos

Maxime Reuerendos, Amplissimos & Excellenter Doctos

DN. FRIDERICVM SCHVLTZE

S. Theol. Licentiatum dignissimum, Praesulatus Naumbergensis Cizae Su-
perintendentem, Consistorii Assessorem, Templi ad Arcein Concionato-
rem, & Scholae Episcopalis Ephorum

Nec non

DN. IOH. GOTTFRIEDVM HERMANNVM

S. Theol. Licentiatum meritissimum, Ecclesiae Plauiensis Pastorem Prima-
rium, Eiusdemque Dioeceseos Superintendentem

Viros

de suis officiis optime merentes,

S. Theologiae Doctores, pio festoque ritu creabit,

Et omnibus priuilegiis, ornamentiis, atque insignibus condecorabit.

Qui aetius, ut splendore & solennitate maiori peragatur, Rectorem
Academiae Magnificum, illustrissimos Comites, perillust. Baron. sin-
gulos Patres conscriptos, verbi diuini Ministros, Ciues honoratissimos,
Hospitesque spectatissimos, Collegii nostri, meoque & Doctorandorum no-
mine obseruanter atque decenter obsecro & rogo, vt die VI Iulii hora X
antemeridiana huic aetui in Arcis Templo interesse, suumque fanorem
nobis testari velint. Publ. die V. Iulii Dom. VI. p. Trin.

Anno R. S. M DCCXXXIX.

VITEMBERGAE

EX OFFIC. EPHRAIM GOTTLLOB EICHSFELDII.

ACAD. TYPOGRAPH.

Coll. obs. A. 141. 11